

Ավետիք Իսահակյան

Կյանքի ժխտից մտա անապատ

Կյանքի ժխտից մտա անապատ.
Գիշերը եկավ, բազմեց փառավոր,
Եվ հոգնած հոգիս մեղմիկ ու հանդարտ
Գիշերը գրկեց ...
Աստղերը երկնի անհուն խորքերից
Անհուն հայացքով զարթնեցին նորից:
Եվ խաղաղ, անդորր մի խոր լռություն
Սուրբ անապատում փռվեց, ծավալվեց,
Պահ՝ խորհրդավոր և հանդիսավոր –
Եվ հոգիս հալվեց վեհ լռության մեջ ...

1902